וכי שרבי לא שנאה שר' חייא מנין לו אמר ליה

והא תנן שמסרק של פשתן שניטלו שיניו

ונשתיירו בו שתים ממאות ואחת מהורה

וכולן שניטלו אחת אחת בפני עצמן טמאות

בשל צמר שנימלו שיניו אחת מבינתים מהור

נשתיירו בו ג' במקום אחד ממא היתה החיצונה

אחת מהן מהור נימלו ב' ועשאן למלקמ

ממאות אחת והתקינה לנר או למיתוח

ממאה וקי"ל דאין הלכה כאותה משנה אמר

ליה בר מינה דההיא דר' יוחנן ור"ל דאמרי

תרוייהו זו אינה משנה מ"ם אמר רב הונא

בר מנוח משמיה דרב אידי בריה דרב איקא

משום דקשיא רישא לסיפא דקתני של צמר

שניטלו שיניו אחת מבינתים מהור הא

נשתיירו בו שתים במקום אחד ממא והדר

תני נשתיירו בו ג' ממא ג' אין שתים לא ומאי

קושיא דלמא הא בגווייתא הא בברייתא

אלא מהכא דקתני וכולן שניטלו אחת אחת

בפני עצמן ממאות ואע"ג דלא התקינה אימא

סיפא אחת והתקינה לנר או למיתוח ממאה

התקינה אין לא התקינה לא אמר אביי ומאי

קושיא דלמא הא בקתייהו הא בלא קתייהו

א"ר פפא יומאי קושיא ודלמא הא בקמינתא

הא באלימתא אלא משום דמסיימי בה דווקני

זו דברי ר"ש שלח ר' חייא בר אבין מארסין

תוך ג' וכן עושים מעשה וכן היה ר' אלעזר

מלמדנו משום רבי חנינא הגדול רובו של

ראשון ורובו של שלישי ואמצעי שלם אמימר

שָרא ליארם ביום תשעים אמר ליה רב אשי

לאמימר והא רב ושמואל דאמרי תרוייהו

צריכה להמתין ג' חדשים חוץ מיום שמת בו

וחוץ מיום שנתארסה בו ההוא לענין מינקת

איתמר דרב ושמואל דאמרי תרוייהו יצריכה

להמתין כ"ד חודש חוץ מיום שנולד בו וחוץ

מיום שנתארסה בו והא ההוא דעבד סעודת

אירוסין ביום תשעים ואפסדיה רבא לסעודתיה

ההיא סעודת נשואין הואי יוהלכתא צריכה

להמתין כ"ד חודש חוץ מיום שנולד בו וחוץ

מיום שנתארסה בו וצריכה להמתין ג' חדשים

חוץ מיום שמת בו וחוץ מיום שנתארסה בו:

חוץ מן האלמנה וכו': אמר רב חסרא ק"ו

ומה במקום שאסור לכבם מותר ליארם מקום

שמותר לכבם אינו דין שמותר ליארם מאי היא דתנן סישבת שחל תשעה באב בתוכה

אסור לספר ולכבס ובחמישי מותר מפני כבוד

השבת ותניא יקודם הזמן הזה העם ממעמין

בעסקיהם מלישא ומליתן מלבנות ולנמוע

יומארסין אבל לא כונסין ואין עושין סעודת

אירוסין כי תניא ההיא קודם דקודם (תניא)

אמר רבא וקודם דקודם נמי ק"ו ומה במקום

יתארסו

כלים הלכה ד: צב ב ג מיי שם הלכה ג ועיון שם בכ"מ: צג ד מיי פי"א מהלכות גירושין הל' כו סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי יג סעיף א וסעיף יא: צד ה מיי׳ פ״ה מהי תעניות הלכה ו סמג עשין מד"ם ג טוש"ע א"ח סימן תקנא סעיף ג: צה ו מיי וסמג שם טוש"ע א"ח סימו תקנא סעיף ב [ברמב"ם ליתא גם ברי"ף והרא"ש השמיטו ועי' ב"י סימו מקנ"א טעם להשמטה זו]: צו ז מיי פ"י מהלכות

אישות הלכה יד טור

צא א מיי׳ פי״א מהל׳

תוםפות ישנים (המשך) דנבי הבחנה כ' יוחי חיהל טפי מכלהו כדאמרינן בד אחיו (לה.): ומה במחום שאסור לכנס ולספר כגוו בשבת שחל ט' באב להיות בשבת שחל ט' באב להיות בתוכה מותר לארס נראה דל"ג לספר שהרי אמריי מקום שמותר לספר כגון ג) כל ימי אבלות א״א לומר כן שהרי כן שהרי אסור לספר כל שלשים יום כדילפינן פרע פרע מנזיר ולפי הספרים שגורסים לספר י"ל דמיירי באשה דשריא בנטילת שער כל לי יום ודוחק הא דמנא לן דאסירא נטילת שער באשה בשבת שחל ט' באב להיות בתוכה הלא אין זה לה אלא במוכם שכח חין זה כם חכם ניוול לגלח שערה וי״מ דאשכחינן דמותר לספר מוך ל' יום במכפוהו אבליו אבל בשבת שחל ט' באב להיות בתוכו סברא הוא לאסור משום דלא לריך רק להמתין מעט שיעבור ט' באב אבל באבלות שרי להקל במכפוהו שערד בתכפוה הכלי. משמע הכא בחוך ל' יום מותר לכבם וא"ת הא אמרינן אבל אסור לכבם טננויק טבנ טסות נכנס כסותו במים וי"ל התם מיירי תוך שבעה אבל לאחר שבעה שרי ועתה אף גיהון שלנו שרי דגיהון שלנו ככיבוס שלהם דהכי אמרינן . המם (כמובות י:) וא"ת הא אמריגן דא"ר שמעון בן אלעזר לא אסרו אלא לכלים חדשים וגם קאמר התם אביי נפק בחומרתא סומקתי ורבא נפק בגידא דסרבלא משמע לסו כנה נוסנוע בבבל לא שרי וי"ל מיירי שהיו שם וי"ל דהכ מגוהנים מארץ ישראל א"נ יכול להיות שיש מקומות בבבל שיש בהם אומנים כמו בארץ ישראל. ועתה יש לנו לאסור כל שלשים יום דאמרינן בתוספתא כל שלשים לתכבוסת וא״כ נהי דגיהוץ שלנו ככיבום שלהם מ"מ אסור דהא אף כיבום שלהם אסור ועתה ואמור ככיבום שלהם ולכן יש להחמיר ולחת חלוק לבן שלו לחברו ללבשו טרם ילבשנו וכן נהגו העולם: לישא וליתן. ר"ל משח ומתן של שמחה דומים דלבנות ולנטוע דמפרש התם (מגילה ה:) כגון אבורנקי של מלכים: וקודם

רבי לא שנאה. רבי שסידר את המשנה לא שנאה שתהא משנה שלא במקום שמותר לכבם. גרסי׳ ול"ג לספר דהא אמרינן בירושלמי במועד קטן לגיהון ולתספורת שלשים יום והר"ר יעקב

מאורליינ"ש הביא מהך גרסא דאשה מותרת בנטילת שער וכן איתא בה"ג ועוד מלינו למימר שדהתם אליבא דר' יוסי קיימי דשרי תספורת

באבל דהכי כתב בעל ה"ג כשם שאסור לגלח במועד כך אסור יי לגלח בימי אבלו דברי רבי יהודה רבי יוסי מתיר כל ל' יום אסור לתספורת אחד זקנו אחד שער ראשו ואחד כל שער שבו וכשם שאסור יי ליטול לפרנים במועד כך אסור בימי אבלו דברי רבי יהודה יוסי מתיר והאשה מותרת בנטילת שער לחחר ז' ומיהו חין נרחה דשמח אשה דשריא באבלה שריא נמי בחשעה באב וכן ר' יוסי דשרי לספר באבילות שרי נמי בתשעה באב ועוד נראה דלרבי יוסי נמי אסור לספר דמסתמא יליף פרע פרע מנזיר וכל ראשו הוא דשריא לגלח דניוול הוא אבל לספר אסור וכן משמע מתוך הלכות גדולות שהבאתי וא"כ לא גרסינן הכא לספר דגילוח כל הראש לא מיקרי סיפורט: שמותר לכבם. אחר שבעה ותוך ל' והא דמשמע

בפ' ואלו מגלחין (מו"ק דף כג.) דאבל אסור לכבם כסותו במים היינו תוך ז' דדוקא גיהוץ אסור תוך שלשים יום ומיהו גיהון דידן שרי כדאמרינן בפ״ק דכתובות (דף י:) דגיהוץ שלנו ככיבום שלהם ואין להאריך ש: מאר היא דתנן. למאי דפרישית דבאיבול פליגי רבי יהודה ורבי יוסי קשה דנוקי הא דשרי לארם בתשעה באב כרבי יהודה דשרי נמי באבל וכי תימא מ״מ תקשה ליה שסברת רבי יוסי הפוכה מדרבי יהודה דר' יהודה מחמיר טפי בכיבום מבאירוסין ולרבי יוסי איפכא ע"כ אין הש"ס חושש בכך דהא לקמן בעי למימר דתנאי היא וי"ל דאין נראה להש"ס ששום תנא יחלוק אמתני׳ דשרי לארס בט׳ באב אם לא ימלא ברייתא בפירוש דהה לקמן כשמלה ברייתה נמי בהדיא דקתני ממעטין מליארם דוחק ומוקי לה בסעודת חירוסין כי היכי דלא תפלוג אמתני' [דהתם]: מלישא וליתן מלבנות ולנטוע. בפרק בתרא דתענית

בירושלמי מוקי בבנין ונטיעה של שמחה כגון אבורנקי של מלכים וי"מ דמשא ומתן נמי איירי בשל שמחה כגון לרכי חופה ואין נראה דלא אסר אלא סעודה עלמה ונראה דריבוי משא ומתן קא אסר שימעטו יותר מבשאר ימיסי: וֹמה במקום שאסור לישא וליתן.

וא"ת מה לקודם דקודם שמותר לספר ועוד תימה דתספורת יהא אסור בקודם דקודם מק"ו דשלשים יום דחבילות שמותר לישה וליתן הו משה ומתן ליתסר בשלשים יום דאבילות מק"ו דתספורת בקודם דקודם או תספורת לישרי בשלשים יום של אבילות ולפי המסקנא ניחא:

שאסור לישא וליתן מותר ליארם מקום ולית ליארם לא תימא דרבי כל הנשים אימא

שמותר לישא וליתן אינו דין שמותר יוםי ינשאו אלא ולית ההיא. דמארסין: קודם דקודם. קודם שבת שחל ט"ב בתוכה דהתם מותר לכבם אבל תוך השבת כשם שאסור לכבם אסור נמי ליארם וליכא ק"ו:

יח וחה במקום שאסור לישא וליתן דהיינו קודם דקודם מותר ליארם וא"מ וליפרך מה לקודם דקודם שמותר לספר תאתר באבלום שאסור במקום שאסור לישא וליתן והיינו קודם דקודם מותר לספר ה"א להלום שאסור לכפר ו"א ללמסקנא נימא 7) דאבלות ישנה מתחלה ועד סוף אבל אין להקשות דלשתרי תספורת כל לי יום מק"ז דקודם דקודם שאסור לישא וליתן ומוחר לספר לי יום של אבלות כו' אינו דין שמותר לספר דזה אינו יכול להיות דהא ילפינן פרע פרע מנזיר לאסור כל לי יום ואם חאמר ותספורת תיאסר בקודם דקודם בק"ז דאבלות שמותר לישא וליתן ואסור לספר וכן נמי משא ומתן ליחם וליום וגם צוה יש לומר דלמסקנא ניתא הכל: ליחסר כל שלשים יום של אבלות מק"ז מקודם דקודם דמותר במספורת ואסור לישא וליתן וגם צזה יש לומר דלמסקנא ניתא הכל:

רצה לסותמה: רבי חיית. תלמידו מנין לו שהלכה כמותה שסתמה בברייתא: שתים טמאות. דחזו למילחיה: אחת טהורה. דלא חזי למידי: אחת בפני עלמה. שאינה תחובה במסרק: טמאה. שראויה

לנר או למיתוח לפרוש בגדים או חוט זו מזו: אחם מבינחיים. שמכל ג׳ הסמוכות ניטלה האמצעית תו לא חזי: **היתה החילונה אחת.** מהשלימות הללו שנשתיירו ג' עם החילונות ושן חילונה רחבה היא כעין חילונות שבמסרק של עץ שלנו הלכך לא מהניא בהדייהו וטהור: למלקט. מלקחים שקורין טול"ש: לנר. לנקר את הנר: ולמיתוח. לפרוש בגד כעין החייטים שמותחין עורות במסמרים: טמאה. לקמן פריך דהא תנא רישא כולן (4) אחת אחת בפני עלמן טמאות ואע"ג דלא התקינה: הא. דקתני שתים טמא בגווייתא אמלעיות דחזיין טפי שהן כנגד בית יד המסרק וכשהוא אוחז בו מכוונות הן לסרוק: והא. דקתני שלש אין שתים לא בברייתא ולא בחילונות יוןממשן דהא אמרינן היתה חיצונה אחת מהן טהור אלא אותן המשוכות כלפי הרחש דחינן מכוונות כנגד בית יד המסרק ולא חזו כולי האי הלכך ג' הוא דחזו במקלת אבל שתים לא חזו ולא מידי: ל"א והוא עיקר בגווייםה וברייםה. שתי שורות שינים יש למסרק של למר חיצונות ופנימיות החילוניות עיקר המלחכה תלויה בהן ופנימיות לקלוט הלמר שלא יפול והלכך בחילונות לריך ג' במקום אחד והפנימיות דיין בב': בקתייהו. שנטל עמה חתיכת עץ והיא נעשית לה בית יד ואינה לריכה תיקון אחר: אלימתא. עבות ואינם לריכות בית יד: זו דברי ר"ש. ולאו סתמא הוא: וכן עושין מעשה. כלומר כך ראיתי מנהג חכמים עושים: רובו של. חדש ראשון ורובו של אחרון ואמצעי שלם (ב): והלכתא. מניקה לריכה להמתין כ"ד חדש חוץ מיום שנולד בו ואשה שאינה מניקה לריכה להמתין ג' חדשים חוץ מיום שמת בעלה וחוץ מיום שנתארסה בו. (כל הנשים יתארסו אנשואות קאי חודי מן האלמנה אתא לאשמועינן ולא אארוסות ולמעוטינהו מלינשא דגבי הבחנה רבי יוסי מיקל טפי מכולהו כדאמר בארבעה אחין)יי : ק"ו. רב חסדא מתמיה על דברי רבי יוסי שחוסר ליארס מחמת אבילות כל ל' כדקתני לקמן [ע"ב] כמה איבול שלה שלשים יום: במקום שחסור לכבם. שבת שחל ט׳ בחב להיות בתוכה: מותר ליחרם. דאירוסין לאו שמחה נינהו: מקום שמוחר לככם. תוך ל' יום של אבל דאבל אין אסור בתכבוסת אלא שבעה ימים דכל שלשים יום לגיהוץ תכן בפ׳ ואלו מגלחין (מו״ק דף כג.) "אבל כיבוס לא דהא תספורת גופה אי לאו דאתיא פרע פרע מנזיר לא מיתסרא: קודם הומן הוה. קא ס"ד קודם ט' באב דהיינו כל השבת שחל להיות בתוכה ממעטין כו': ומארסין.

ב) וטי׳ מומ׳ נדה מב: ד״ה ד) כתובות ס:, ה) תענית כו:, ו) [רש"ל], ו) [וחוץ רש"ל], ח) [לעיל לה.], ט) בחוס' הרא"ש גורס במוס" הכח"ש, זין בינוס הכח אליבא ונדים, זין בליטול לכרנים במועד רש"לן, כל בלינים במועד רש"לן, ליטול לפרנים בימי אפור ליטול לפרנים בימי אפלו. רש"לן, לי [האריכות אפלו. רש"ל], לי [האריכות אפלו. רש"ל], לי [האריכות בזה מבואר בתוס' מ"ק כג. ד"ה כלו. מ) וועי׳ אריכות בתוספות מו"ק כג. ד"ה כל שלשים וכו"], () [ועיין תוספות מגילה ה: ד"ה

ועירוביו לב. נדה סב:ז.

גליון הש"ם רש"י ד"ה מקום שמותר וכו' אכל ככום לא. עי' מו"ק דף יט ע"א ברש"י

:ד"ה שמנה ימים ול"ע

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה טמאה וכו׳ רישא כולן שניטלו אחת אחת: (ב) ד"ה וכר נישו כוק שניטלו אחת אחת: (ב) ד"ה רובו של וכו׳ שלם הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה ביום תשעים. יום השלמת ג׳ חדשים הק״ל:

לעזי רש"י שנל"ש [טינליי"ש]. צבת.

מוסף רש"י

ובחמישי מותר. אם חל תשעה כאב בערב שבת מותרין לככם בחמישי, באב בד׳ בשבת לא אילטריך למיתני דמותרין כדאמרינן בגמרא לא שנו אלא לפניו כו׳

תום' חד מקמאי י נרים הרב אלפס אמר רב שאסור לספר ולכבס מותר לארס מקום שמותר לספר מהכא ומוכח לארס שהאשה מותרת לספר שהאשה מחזות יספו בשבעת האיבול והכי איתא באבל רבתי ורש״י ז"ל גריס ומה במקום שאסור לכבס מותר לארס במקום שמותר לכבס אינו דין שמותר לארס ול״ג לספר: ומאי דאיסתפקא לרב אלפס בעובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל לא תימה הוא מאי ספיקא איכא דמילתא פסיקא הוא איכא דמילונא פסיקא וווא ק"ו מאלמנה ועוד דגריס בפ' כיצד לימא קסבר רריוא טורד כוכרים וטרד כשר נהי דממזר מיהא לא הוי ישראל פסול מיהא ליקרי הלכך מילתא פשוטה היא שהולד פגום לכהונה:

תוספות ישנים

יהא בברייתא. פי הא דאמרי' שלש א) (או שתים) מיירי בברייתא פי' ולא בחי

'לונות ממש דהא אמרי' (קמייתא) [דהיתה] החילונה אחת מהן טהורה אלא באותן המשוכות כלפי מייני בפניימני כי זמו פניימנים ממש דהם מחריי (קמיימט) קדהימה) החיימנים המות מהן עהודה חלח במחקן המשורסת ככפי הרא הלכך שלשה ב' (לא) דחוז בתקלת אבל שמיים לא חזו מידי צעורה הפנימית דאינם משורות כלפי ביתי יד המסקק ולא חזו כולי היא הלכך שלשה ב' (לא) דחוז בתקלת אבל שמיים לא חזו מידי צעור יש לפרש גוויתא ובריימא) כי שמי שורות יש למסקק של צמר היא מיינונה ופנימית והחיצונה עיקר המלאכה חלויה בהם והפנימית לקלוט את הצמר שלא יפול הלכך בחיצוטות צריך שלש במקום אחד והפנימית דיין בשתים: שתגי" כל הנשים יתארסו אנשואות קאי וחוץ מן האלמנה אתא לאשמעינן ולאו אארוסות ולמעטינהו מליעשל

דלאו שמחה היא ומלוה קעביד: כי סניא

הנשים

כל

אומר